

SÈRIE 2

1. Exercici de traducció

La versió correcta del text pot adoptar formes distintes; donem la següent com a pauta orientativa:

«En l'any set-cents nou de la Ciutat, un cop assassinat Cèsar, es van reproduir les guerres civils: el senat, en efecte, afavoria els assassins de Cèsar; el cònsol Antoni, del bàndol de Cèsar, intentava esclafar-los amb una guerra civil. Així doncs, Antoni, que cometia molts abusos, va ser declarat enemic pel senat.»

2. Exercici de morfosintaxi

OPCIÓ A

2.1.

La construcció formada per *interfecto Caesare* és un ablatiu absolut.

Està constituïda pel substantiu en ablatiu *Caesare* que concorda amb el participi *interfecto*, també en ablatiu.

El participi *interfecto* és el predicat verbal de la construcció i el substantiu *Caesare* li fa de subjecte.

2.2.

a) El subjecte del predicat *fauebat* és el substantiu *senatus*.

b) El sintagma *multa scelera* fa de complement directe del participi *commitens*.

OPCIÓ B

2.1.

- a) El sintagma *percussoribus Caesaris* està constituït pel substantiu en datiu plural *percussoribus*, que és el nucli del sintagma, i pel substantiu en genitiu singular *Caesaris*, que li fa de complement de nom. El sintagma fa de complement de règim verbal respecte al verb *fauebat*.
- b) El sintagma nominal *Antonius consul* fa de subjecte de *conabatur* i l'infinitiu *opprimere*, de complement directe.

2.2.

- a) El participi *commitens* morfològicament és un nominatiu singular masculí i concorda amb el substantiu *Antonius*.
- b) El sintagma preposicional *a senatu* és el complement agent de la forma verbal passiva *iudicatus est*.

3. Exercici de llengua, literatura o civilització romanes

OPCIÓ A

3.1.

in fraganti

3.2.

rara avis

3.3.

ipso facto

3.4.

peccata minuta

OPCIÓ B

3.1.

c) l'hexàmetre dactílic.

3.2.

d) lloar la vida senzilla del camp enfront del tràfec de la ciutat.

3.3.

c) historiador romà.

3.4.

d) de l'Art poètica.

4. Exercici d'exposició d'un tema de literatura o de civilització romanes

OPCIÓ A

El redactat següent és un simple model orientatiu, que no ha de ser reproduït per l'estudiant literalment.

El text correspon a l'episodi de "Píram i Tisbe" de les *Metamorfosis*, el poema epicodidàctic, constituït per mites i llegendes gregues i romanes, compost en hexàmetres pel poeta llatí Publi Ovidi Nasó.

Ovidi desenvolupà la seva obra literària en els cercles literaris del final de l'època d'August. Pertanyia a una generació més jove que la de Virgili i Horaci. Va ser admès en el cercle literari de Valeri Messala Corví i va rebre el suport del poeta Tibul, pel qual Ovidi sentí una especial devoció.

Els protagonistes són Píram, el més bell de tots els joves, i Tisbe, la més formosa de les joves d'Orient; viuen a l'antiga Babilònia, porta per porta.

Es coneixen, s'enamoren, però no es poden casar perquè els pares respectius no els ho permeten. Tanmateix, es comuniquen a través d'una esquerda que hi ha a la paret mitgera de les dues cases. En aquest context el seu amor va creixent i, també, la frustració de no poder-se veure. Al final decideixen fugir junts de casa i de la ciutat. Acorden trobar-se de nit al sepulcre de Ninus i amagar-se sota l'arbre que li dona ombra, una gran morera carregada de fruits blancs com la neu.

Tisbe arriba la primera i, en l'espera, veu una lleona que, amb la boca ensangonada, s'atansa a la font que hi ha al costat del sepulcre; la noia es refugia en una cova propera; mentre fuig li cau el vel que duu. La lleona troba el vel i l'esquinça deixant-hi un rastre de sang. Quan Píram, més tard, veu la roba tacada de sang, pensant que les feres han devorat la seva estimada, es lleva la vida amb la seva espasa.

Les baies de la morera queden ruixades amb la sang de la ferida de Píram i es tenyeixen de porpra. Torna la jove Tisbe al lloc de la cita i troba el seu estimat exhalant el darrer esperit. Adonant-se que ella ha estat la causant de la mort de Píram, després de suplicar que els sigui permès de reposar junts en la mateixa tomba i que els fruits de la morera tinguin per sempre més el color del dol, en record de la sang vessada dels amants, Tisbe es clava l'espasa, allà mateix.

Shakespeare s'inspirà en la història de Píram i Tisbe per compondre una de les seves obres de teatre més famosa: *Romeu i Julieta*.

OPCIÓ B

El redactat següent és un simple model orientatiu, que no ha de ser reproduït per l'estudiant literalment.

El nom llatí de Mèrida és *Augusta Emerita* i fou fundada vers l'any 25 aC per Publi Carisi, llegat d'August, com a colònia per a assentar-hi els soldats llicenciats de les guerres càntabres.

La seva ubicació responia a motius estratègics, econòmics i administratius, ja que havia de servir per romanitzar el sud-oest peninsular. S'erigí en un gual del riu Guadiana (i prop de la confluència d'altres dos rius), fou un nus de comunicacions important en l'occident peninsular (s'hi creuaven dues vies: una de nord a sud –la Via de la plata– i una altra d'est a oest) i l'any 15 aC esdevingué la capital de la nova província hispana de Lusitània.

Arran d'aquest nou estatus jurídic es va anar enriquint econòmicament, urbanística i monumental, procés que es va veure accelerat a l'inici del segle II dC per la influència dels emperadors hispans Trajà i Hadrià, originaris d'Itàlia. L'any 305 dC, amb les reformes administratives de l'emperador Dioclecià, es convertí en metròpolis (*de facto*, la capital d'Hispania) i en una de les ciutats més importants del món romà (s'hi va establir gent procedent de tot l'Imperi).

La trama urbana formava la retícula característica de les fundacions romanes a partir de les dues artèries principals de la ciutat: el *Decumanus maximus* i el *Cardo maximus*.

Entre les construccions públiques conservades trobem un fòrum provincial porticat (amb un temple i una porta d'accés –coneguda com a Arc de Trajà–), un fòrum municipal (amb un temple de Diana –en realitat, dedicat al culte imperial–), un teatre i un amfiteatre ubicats en un mateix turó dins el recinte emmurallat, un circ a l'exterior de la ciutat, un gran pont sobre el riu Guadiana, aqüeductes (com el de *Los milagros*), embassaments (com el de Prosèrpina –sembla, però, que potser són d'època posterior–) i restes de la muralla.